treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 443 Barcelona, 7 de juny de 1976 Preu, 10 pessetes

LA FORÇA DELS COMUNISTES

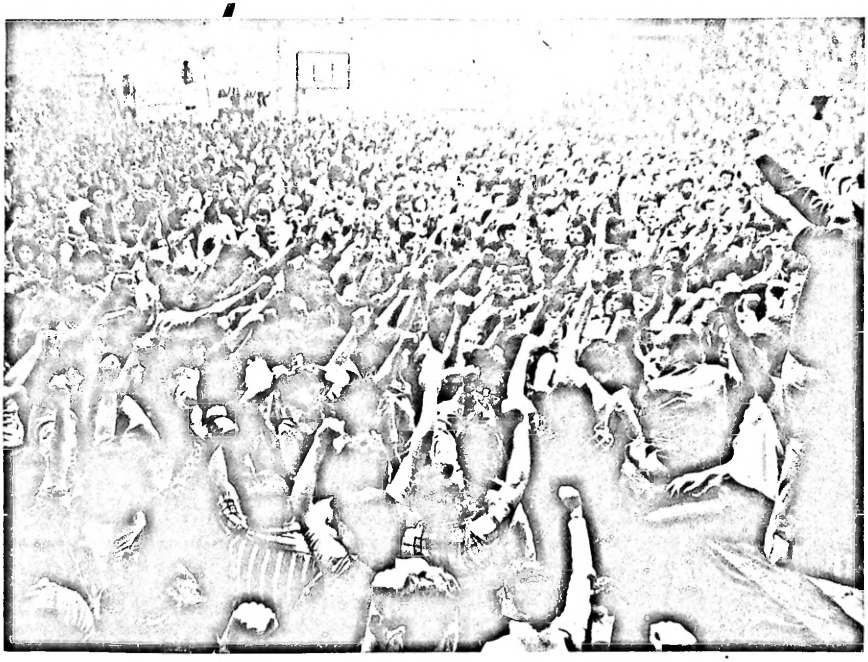

Gran míting a Terrassa

Dissabte, 29 de maig de 1976, Terrassa va ésser escenari d'un acte transcendental, inoblidable , sense precedent sota el franquisme. Per primera vegada, després de 37 anys, la veu del PSUC es va poder escoltar sense traves ni prohibicions.

Sis mil persones ompliren de gom a gom el pavelló d'esports terrassenc. Altres quatre mil,impossibilitades d'entrar al local, totalment atapeït, seguiren l'acte de fora estant, on arribava el ressò dels parlaments i dels mots d'ordre.

Dels deu mil assistents, els organitzadors calculen que uns vuit mil eren de Tarrassa i la resta de fora de la localitat, principalment de Sabadell i d'altres indrets del Vallès, com també de diversos punts de Catalunya.

"Se sent, se sent, Gregori està present!"

¿Com descriure l'ambient de la gran nit del 29 de maig? Tots els assistents coincidiran amb mi que no es pot explicar. Les paraules no poden reflectir la joia, l'entusiasme d'aquells moments. Al començament ningú no s'acabava de creure que allò fos possible. Semblava un somni, un altre món. Però era una realitat. Gent de totes les edats, de diversa condició social, homes, dones i joves, estàvem allí per escoltar la veu del PSUC, per expressar col.lectivament la nostra voluntat democràtica i socialista.La gent s'abraçava, els roetres reflectien l'emoció del moment i més d'una llàgrima es confonia amb les gotes de suor producte de l'esforç físic i d'una nit xafegosa.

Mocadors vermells, banderetes roges, cintes de bandera catalana, posters de la Dolores, foren adquirits fins a esgotar-ne totes les existències. A mida que arribaven les pancartes, eren desplegades entre els clams i aplaudiments del públic. Unes cinquanta pancartes en total, entre les quals fou especialment acollida una dels acomiadats d'AEG que demanava l'amnistia laboral.

A la tribuna, una enorma bandera vermella amb la inscripció "Socialisme en la llibertat". A la presidència de l'acte Pere Ardiaca, en representació del Comitè Executiu del PSUC, juntament amb els ponents, el Comitè Local i una representació de vells militants del Partit, expressió de la continuïtat en la lluita i d'homenatge als qui en èpoques molt més difícils feren possible la realitat d'ara.

Es reberen més de cinquanta adhesions. Entre elles la de Convergència Socialista de Catalunya, acollida amb un fort aplaudiment i crits d'"Unitat", i la del Partit Socialista de Catalunya (ex-Reagrupament), rebuda amb disparitat de criteris.

"Sí, sí, sí, Dolores a Madrid!"

I, enmig de tot aquest esclat de llibertat i d'entusiasme, el record dels grans absents. El "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid" fou corejat de forma periòdica durant tot l'acte. Santiago Carrillo. Gregori López Raimundo. L'enginy popular va saber improvisar la frase justa per recordar l'home dels cabells blancs i la bondat a la cara, el clandestí durant 30 anys: "Se sent, se sent, Gregori està present", i en altres moments del míting el crit reiterat de "Gregori... López... Raimundo..." I el crit general,com una necessitat vital i inajornable,d'"amnistia", crit desbordant quan Pau Monterde recordà la llista de terrassenc que encara estan a les presons.

En Roc Fuentes, el primer orador, fou interromput constantment , mateix que la resta dels ponents,per les aclamacions del públic i els mots d'ordre que, de manera improvisada, anaven sorgint.

En Rafael Zoyo parlà del moviment obrer.

La Magda Segura, tallant les frases, amb una oratòria vibrant, anà desgranant la política del PSUC de cara a la dona.

L'Agustí Daura, sacerdot, parlà de la militància dels cristians. El públic entenia perfectament que es pot ser cristià i lluitar pel socialisme.

En Joan Busquet fou explícit a l'hora d'explicar com entenem el socialisme els comunistes catalans.

Enmig del gran entusiasme , de les frases vibrants, dels crits emocionats, dels punys enlaire, cap nota discordant que trenqués la perfecta harmonia de l'acte. L'autocontrol de les masses va ésser perfecte, fenomen que només s'explica a partir d'una forta consciència política i d'una clara comprensió de la reconciliació nacional i l'ordre democràtic. Un cop fora del local,la gent , en silenci i amb naturalitat, anà marxant cap als seus llocs de procedència. Abans havíem cantat tots la Internacional amb el puny enlaire.

Havien estat tres hores de gran emoció. Vàrem sortir convençuts d'haver viscut un fet històric de gran transcendència. En el futur hi haurà mítings del PSUC amb més gent, més importants, amb personalitats més caracteritzades; però no serà el mateix. El record dels qui vàrem assistir al míting de Terrassa restarà inesborrable, com un primer amor, com un primer fill. I és que alguna cosa nova havia acabat de néixer.

Jordi Grau

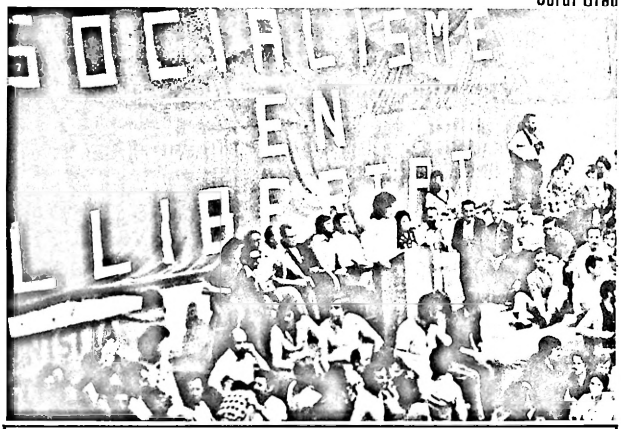

EXERCINT LA LLIBERTAT ÉS COM ES GARANTEIX L'ORDRE

El Comitè Local de Terrassa del PSUC valora el míting en un comunicat del qual extreiem els següents fragments:

"El civisme que caracteritzà l'acte demostra que és precisament exercint els drets democràtics fonamentals com millor es garanteix l'ordre i no amb la repressió sistemàtica d'aquests drets. Per això el Comitè Local expressa la seva viva protesta per les suspensions i prohibicions que, arreu del país, afecten forces i personalitats de diferent signe que pretenen, igual com vàrem fer els comunistes terressencs, exposar públicament les seves idees..."

"El Comitè Local expressa la seva satisfacció pel fet que les autoritats locals, caracteritzades fins fa poc per la seva inflexibilitat i tancament, hagin donat mostres, en les darreres setmanes, de realisme polític. Això pot assegurar, a nivell de ciutat, un desenvolupament pacífic de l'activitat de masses i de les forces polítiques i sindicals envers la ruptura democràtica . El Comitè Local reafirma la seva disposició a negociar amb totes aquelles persones que desitgin sincerament un canvi democràtic, no importa quina hagi estat la seva actitud en el passat, així com a esforçar-se per consolidar i estendre la unitat de l'oposició i a reforçar la lluita dels treballadors i de les masses en defensa dels seus legítims interessos, condició imprescindible perquè la democràcia sigui un fet en el nostre país."

editorial: el miratge democràtic

Estem assistint a una segona ofensiva del reformisme. Una operació política d'indubtable envergadura, encapçalada per Areilza i pel mateix Rei, està en curs. Tòt un seguit de manifestacions polítiques que s'han produït després de la visita de don Juan al seu fill, com la proposta feta per Areilza d'un anomenat "pacte nacional", el discurs de Juan Carlos davant del Congrés nordamericà, l'actitud d'alguns ministres com Calvo Sotelo que accepten entrevistar-se amb l'oposició i fins i tot amb els comunistes, són l'expressió pública d'un procés coordinat, estimulat des de la Zarzuela i orientat a crear un nou miratge. A donar un altre cop credibilitat a la reforma des de dalt.

Què pretén aquesta segona onada reformista? Quina ha d'ésser la nostra posició en el moment històric decisiu en el qual ens trobem?

Es necessari, és fonamental desfer el miratge. Insistir un i altre cop que la ruptura democràtica no "s'està produint" ja, com voldrien donar a entendre els promotors de tota l'operació i com pensen alguns sectors desconcertats de l'oposició. No, les paraules no són ni duen la democràcia. La democràcia, la llibertat, es demostra només en els fets. I aquests, quins són? Mentre sonen frases llamineres, el fiscal del TOP demana 18 anys de presó per al company Simón Sánchez Montero, dirigent del Partit Comunista d'Espanya. La Direcció General de la Guàrdia Civil es querella contra la publicació de notícies referents a la tortura, impedeix que surtin dossiers sobre la pràctica creixent de maltractes a comissaries i "cuartelillos" i tota la informació sobre aquests fets passa a engruixir les matèries considerades com a "reservades". Són detinguts obrers de Motor Ibèrica per demanar amnistia laboral. Segueixen prohibint-se actes i conferències. Suara han prohibit l'assemblea que les Comissions Obreres preparen a tot Espanya i l'emissió de bons de CC. OO. i segueixen a la presó "homes plens de raó".

Els objectius dels reformistes són evidents: confondre l'opinió pública per paralitzar l'acció democràtica, almenys fins al "referèndum" anunciat per al 14 d'octubre, i dividir les forces democràtiques. (Destaquen, en aquest sentit, els intents de paralitzar les iniciatives del Consell).

Està clar quina ha d'ésser la nostra resposta: impulsar les lluites obreres, reivindicatives, fent-les convergir cap al programa de ruptura democràtica assolit pel conjunt de l'oposició. L'exemple admirable de Motor Ibèrica demostra que la classe obrera està menys disposada que mai a entrar en el joc del "pacto social" -una carta essencial del reformisme-, mentre tothom preveu un augment del cost de la vida superior al 20 per cent a fi d'any. Accions ciutadanes com la tancada de les guarderies, dels músics, la vaga d'ATS,etc., posen de relleu un continuat procés d'incorporació a l'acció democràtica de sectors nous. Concentracions de milers de catalans com la de Badalona, diumenge dia 30, evidencien que el poble fa seu el projecte polític del Consell i de l'Assemblea. La presentació pública, a París, de Coordinació Democràtica, davant de centenars de periodistes i personalitats polítiques estrangeres prova un cop més que Europa té ben clar on és el futur i de qui depèn la democràcia.

El Rei, mentrestant, ha anat a fer de lacaiet dels nordamericans. Areilza ha promès la incorporació a l'OTAN "per defendre la civilització occidental". Però, avui, aquesta no és la qüestió essencial. Ara és el moment de la democràcia. I el Rei se n'ha fet un tip de parlar-ne. Killor. Aquest és el resultat dels sis últims mesos de lluita aferrissada per la llibertat. I del fracàs del projecte que Fraga presentà a Barcelona, fa poc temps, quan parlava de "democracia dentro de dos años".

El Rei intenta salvar la corona. Aparèixer com el desllorigador de la situació. Comença a ser conscient, potser, que el seu compromís amb el continuisme no porta enlloc. El nostre partit fa temps que ho diu a tots aquells qui parlen de democràcia i segueixen lligats al passat, a la tortura i a la dictadura.

Es el moment de la ruptura pactada, de la negociació. Sobre la base, és clar, del programa autènticament democràtic definit per les instàncies unitàries de l'oposició. Es a dir, per a nosaltres, de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. En aquesta direcció, totes les iniciatives són justes, són revolucionàries. Sempre i quan les assumeixi l'oposició unida. I només seran possibles si no es detura el motor que porta realment a la democràcia: l'acció de masses.

Per nosaltres, els comunistes, el moment actual exigeix, a més a més, imposar la nostra presència. Per desfer les últimes il.lusions entorn d'un bunyol democràtic amb els comunistes a la il.legalitat. Els companys de Terrassa han donat, en aquest sentit, un exemple d'audàcia que quedarà a la història. Més de 6.000 treballadors del Vallès han fet seva la nostra política de "socialisme en llibertat" i han demostrat la força i la vitalitat del Partit. Què se n'hauria de fer d'aquestes sis mil persones i de molts altres milers i milers, perquè fos possible una "democràcia" sense comptar amb elles?

C.O. NACIONAL X ANIVERSARI

Amb motiu del seu X aniversari, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya ha publicat un comunicat que fa un breu balanç del paper jugat durant aquest temps per la CONC i denuncia la repressió governamental. El X aniversari se celebra sota el signe de la solidaritat obrera, de la llibertat i unitat sindical, de la democràcia, de l'amnistia.

La commemoració es marca aquests objectius, que resumim:

1. Reforçament de les CC.OO., fonamentalment als centres de treball.

2. Obrir una campanya d'adhesions i salutacions a les CC.OO. i al nostre X aniversari. La CONC valora les ja rebudes de les Agrupacions Metal.lúrgiques de Barcelona i de Sabadell, del Ple de Vocals de UTI de Mataró, de l'Assemblea de Parats de Barcelona, Badalona i l'Hospitalet, de les Juntes Sindicals del Banc Central, de Pegaso...

3. Campanya per popularitzar l'acte commemoratiu del 12 de juny al Pavelló d'Esports de Barcelona i per assistir-hi en massa. Commemoracions a totes les empreses, rams, localitats.

4. Distribuir a Catalunya 200.000 bons de Comissions Obreres.

DECLARACIÓ DE LÓPEZ RAIMUNDO

Al mateix diari on acabo de llegir el discurs de Juan Carlos als Estats Units, en el qual afirma la voluntat de la monarquia de fer d'Espanya una democràcia, amb llibertats indiscriminades, trobo la notícia que diu que es demanen 18 anys de presó a Simón Sánchez Montero, que està empresonat amb altres membres del Comitè Executiu del PCE -Romero Marín i Luís Lucio Lobato- amb condemnes o peticions igualment monstruoses. A Carabanchel continua el senyor García Trevijano i la ràdio anuncia aquest matí que la policia va detenir anit Santiago Alvarez, Secretari General del Partit Comunista de Galícia, que ja va passar nou anys a les presons, i Rafael Calvo Serer.

L'acció del Govern nega, doncs, les afirmacions del Rei i les prometences reformistes d'alguns dels seus ministres. L'oposició democràtica no pot restar indiferent davant de semblants fets i haurà d'actuar a partir de la constatació reiterada que no hi ha possibilitat d'evolució democràtica del règim actual, que només a través de la ruptura es podran aconseguir la democràcia i la convivència pacífica dels pobles d'Espanya.

Barcelona, 4 de juny de 1976

començar per l'amnistia

En unes recents declaracions, el ministre de Justícia Garrigues, un dels més caracteritzats reformadors, ha dit que "l'amnistia culminarà el procés reformador" i que "es donarà al final" dels canvis polítics i legislatius que "s'aniran atorgant".

La concepció autoritària, antidemocràtica, dels reformadors de "concedir" i administrar pseudollibertats que perpetuïn el seu poder, el dels sectors de l'oligarquia que representen, s'expressa cínicament en aquestes paraules d'en Garrigues.

¿Com és possible que la promulgació de l'amnistia es col.loqui al final de qualsevol procés de canvi que es proposi realment restablir els drets humans, la convivència democràtica, la reconciliació nacional, quan l'AMNISTIA NO ÉS EL DARRER SINÓ EL PRIMER PAS, LA NECESSITAT MÉS URGENT I INAJORNABLE PER A OBRIR EL CAMÍ DE LES LLIBERTATS? La resposta la trobem en les paraules de Fraga que, amb la brutalitat i el desvergonyiment que són propis d'ell, ha dit que "...NO HI HAURÀ AMNISTIA PERQUÈ NO CAL".

Els reformadors no donaran l'AMNISTIA. L'HAURÀN D'IMPOSAR ELS POBLES D'ESPANYA AMB LA SEVA LLUITA.

Tota la pràctica del primer govern del rei quan es nega a promulgar l'amnistia, quan multiplica les detencions i processos, quan fa reverdir la pràctica de la tortura i declara "matèria secreta" totes les informacions que s'hi refereixen, quan propicia les tragèdies de Vitòria i Montejurra i prolonga les prohibicions de tota mena, li dona la fesomia d'un govern continuista, aferrat a les pitjors tradicions repressives del franquisme, poruc de les llibertats i del poble.

No, no és possible acceptar la cínica fórmula que diu que l'amnistia és la darrera de les qüestions a tractar! ANS AL CONTRARI, NOMÉS SI ES COMENÇA PER PROMULGAR L'AMNISTIA TOTAL, PER A TOTS ELS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS SENSE CAP DISCRIMINACIÓ, DE LA QUAL ES PART LA COMPLETA AMNISTIA LABORAL PER A TOTS ELS TREBALLADORS DESPATXATS DELS SEUS LLOCS DE TREBALL PER LLURS ACTIVITATS POLÍTICO-SOCIALS, ES PODRÀ ENCETAR LA VERITABLE DEMOCRATITZACIÓ.

Cal col.locar l'exigència de l'AMNISTIA EN PRIMER LLOC, com la principal qüestió en la lluita de tots els pobles d'Espanya per la democràcia. TOT I TOTHOM PER LA IMMEDIATA CONSECUCIÓ DE L'AMNISTIA!

ells la necessiten

Sí que cal l'amnistia, senyor Fraga. Entre altres, la necessiten els següents presos polítics:

Simón Sánchez Montero
Francisco Romero Marín
Antonio García Trevijano
Domènec Martínez
Luís Lucio Lobato
Josep Estrada, de Tarragona
Ramon Mateos, de Granollers

i ara també:

Santiago Álvarez
Rafael Calvo Serer

AMAGAR LES VERGONYES

Denunciem el fet que el Govern hagi declarat "matèria reservada" l'afer de les tortures. I també que el director de "Cambio 16" hagi estat cridat a declarar al Jutjat d'Ordre Públic perquè la revista va publicar els noms d'una vintena de torturats per la policia o la guàrdia civil. "Cuadernos para el diálogo" ha hagut de retirar, del número la portada del qual reproduïm, un informe sobre la tortura. Prou d'amagar les vergonyes! Que se sàpiga la veritat, que els torturadors siguin castigats i que s'acabi la pràctica de tortures.

EL PSC I LA UNITAT DE L'OPOSICIÓ

La decisió del REAGRUPAMENT (RSDC) de canviar el seu nom pel de PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA (PSC), ha aixecat com se sap moltes i irades protestes, ha enfrontat l'esmentat partit amb CONVERGÈNCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA (CSC) i altres grups que negociaven la creació d'un partit únic amb aquella denominació, i ha creat una situació que posa en perill la unitat de l'oposició aconseguida en el CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA (CFPC).

El PSUC no ha intervingut ni vol intervenir en allò que aquest conflicte té de plet intern entre grups o partits socialistes. Reconeix que en la societat catalana actual hi ha espai per a un fort partit socialista i, si s'arriba a crear, procurarà mantenir-hi relacions de col.laboració que beneficiïn la lluita per la democràcia i el socialisme.

El PSUC propugna la unitat de tots els partits que estan per la ruptura democràtica i per l'obertura d'un procés constituent que doni la paraula al poble; no hagués fet cap objecció en el CFPC al canvi de nom del RSDC si hagués estat aprovat pels altres partits socialistes, i acceptarà la solució que, de comú acord, puguin proposar els interessats a l'organisme coordinador dels partits. Únicament si els interessats no arriben a un acord, el PSUC prestarà suport a CSC, que és la força socialista més antiga i important que ha sorgit a Catalunya després de la fundació del PSUC i de la consolidació d'aquest com a partit dels comunistes catalans.

Però hi ha un altre aspecte d'aquest esdeveniment que ens afecta i ens preocupa seriosament. Ens referim a la seva repercussió negativa sobre l'autoritat del CFPC i a la degradació que introdueix en els mètodes de relació existents fins ara entre els partits de l'oposició catalana. Ens afecta i preocupa que la credibilitat i el prestigi que va aconseguir, dins i fora de Catalunya, la CCFPC per la conducta responsable dels seus membres, es perdi ara a conseqüència de l'ús de la traveta i el cop baix en la relació entre aliats, pel recurs a la maniobra per tal de guanyar avantatge a d'altres partits de l'oposició, la qual només pot triomfar si reforça la seva unitat.

És en funció de la necessitat d'enfortir l'autoritat i la unitat de l'oposició que el PSUC reprova la forma de procedir del RSDC que, en col.locar els altres partits socialistes davant d'un fet consumat, ha introduït una nova i molt greu crisi en el Consell.

El RSDC va provocar abans un altre plet en el CFPC que el va paralitzar de fet durant algunes setmanes, en proposar que el seu representant H. Barrera representés també l'ERC, proposta que formava part d'una operació que ha desplaçat d'ERC i del CFPC el senyor Andreu i Abelló, un dels principals promotors de la CCFPC, del Consell i de l'Assemblea de Catalunya.

El PSUC farà els esforços que calguin perquè el CFPC es mantingui i es reforci. Però aquest objectiu només s'assolirà si s'estableixen al seu si les pràctiques de col.laboració lleial que existien a la CCFPC, indispensables per a arribar al Pacte Català i a l'acord general de l'oposició a nivell d'Estat que requereix el canvi democràtic.

despertar de la dona

Tres mil persones al Paranimf de la Universitat de Barcelona: ningú no podia preveure aquest èxit quan fa pocs mesos uns grups de dones minoritaris i aïllats van començar a parlar d'aquestes Jornades.

Qualsevol assistent als actes ha pogut respirar el clima d'interès extraordinari que s'hi vivia.I és que s'hi parlava d'un tema vital, el de l'opressió i discriminació de la dona, que posa en qüestió molts prejudicis, moltes falses evidències, molts esquemes seculars als quals no escapem ni la gent de l'esquerra.

Parlo amb una de les organitzadores:

T.- Quina és la teva impressió general?

-La primera és la importància d'una reunió de més de 3.000 dones de diferents classes i condicions, interessades en el mateix problema de la discriminació de la dona. I haver arribat a unes conclusions unitàries malgrat la diferència de punts de vista. Això, després de 40 anys de silenci i de repressió, en un tema tabú com aquest.

T.- Han estat realment unitàries les conclusions?

- Bé, només parcialment. Les catòliques de l'UMOFC no van subscriure-les, tot i haver participat a les Jornades fins a l'últim dia. De fet s'ha imposat l'amplia avantguarda de la lluita per l'alliberament de la dona que estava allà reunida, i era una avantguarda molt radicalitzada, tant des del punt de vista feminista com des del polític.

T.- Quina perspectiva veus al moviment, ara?

- Al llarg de les Jornades era evident la necessitat d'un moviment ampli i autònom. I si entenem per moviment el que avui ja existeix a Catalunya, i que ha fet possibles les Jornades (és a dir un conglomerat d'organitzacions no governamentals i de dones aïllades), podem preveure que del que es tracta ara és de potenciar molt més el que existeix. Hi ha un terreny molt ampli de lluita contra les discriminacions que pateix la dona on la unanimitat és amplíssima. Es tracta de trobar iniciatives i formes de coordinació en aquest terreny,tot sabent que l'avortament i altres temes són conflictius i que, per tant, no haurien d'interferir en la unitat. Al mateix temps, cal mantenir viva la lluita d'idees, perquè cal un gran esforç de reflexió i clarificació, i en les qüestions de fons no s'hi val el poti-poti.

T.- Què diries del paper polític del feminisme?

- El feminisme no es pot separar de la política. El clima polític intens que es respirava a les Jornades era evident i va culminar en els crits d'AMNISTIA i LLIBERTAT, durant prop de 10 minuts, quan intervingué una veterana lluitadora antifranquista que ha perdut la vista a conseqüència de la seva llarga estada a la presó. Les dones comunistes donem al feminisme una perspectiva socialista perquè només amb un canvi d'estructures socials és possible un real alliberament de la dona. Però si aquest canvi no ve acompanyat d'un canvi de mentalitats, no serà possible l'alliberament complet de la dona, que és també alliberament de l'home dintre d'unes relacions diferents entre els dos sexes, basades en el respecte i la promoció conjunta. A propòsit de canvi de mentalitat: moltes companyes han assistit a les Jornades contra la voluntat dels seus marits, que només han vist els inconvenients materials immediats i no tot l'abast del problema. També vull afegir que les llibertats democràtiques ens són imprescindibles per a la incorporació de milers de dones a l'acció.

T.- Entre els plantejaments pròpiament feministes i els més reivindicatius de certes dones de barris, no hi ha conflicte?

- No n'hi hauria d'haver. El que sovint no hem estat capaces de fer és d'incorporar el contingut feminista a cada una de les reivindicacions concretes. Això no vol dir que no sigui important i imprescindible lluitar per escoles i guarderies o contra l'encariment de la vida. Es més, penso que a través d'aquestes reivindicacions moltes dones s'han adonat del paper subaltern que estan obligades d'assumir, i alhora s'han sentit protagonistes d'una acció col.lectiva, i això les ha fet més conscients de la seva situació discriminada.

T.- Dones contra homes?

- Algunes ho plantegen així, com les del "Col.lectiu Feminista". Però per a la immensa majoria l'enemic no és l'home, sinó unes estructures de classe que fan jugar a l'home un paper autoritari i masclista.

T.- Què fer ara dintre del partit?

- Aprofitar la sensibilització promoguda per les Jornades per intensificar la presa de consciència,dedicant a la lluita de la dona els quadres que calguin. Cal una clarificació teòrica i política de la qüestió (anem molt endarrerits i confusos). Cal aconseguir que el feminisme sigui part integrant de les altres lluites, a barris i empreses, tant per part de les dones com dels homes.

LA INQUIETUD DELS HOMES

Per a un membre masculí de l'esquerra és reconfortant veure que les dones recullen diners per als presos. No n'és tant -confessem-nos-ho sincerament- veure tres mil dones reunides reclamant drets iguals als dels homes. Sabem, homes, què vol dir?

Vol dir abolir la condició d'esclavatge i marginació en què ha estat mantinguda secularment la dona. I si la dona,per exemple, no vol ser l'esclava de la llar, qui farà les feines domèstiques? Jo, home, vaig començar d'entendre el feminisme en veure'm confrontat a la feina domèstica,a la seva monotonia i estretor.

Alguns poden dir que la majoria d'homes són esclaus del patró, fora de la llar. Això no vol dir que no calgui ser feminista,sinó que, a més de feminista, cal ser socialista.Altres poden dir que la feina domèstica no esclavitza. Es veritat que, de vegades és fins i tot agradable, més útil i més gratificadora que treballar en una cadena de muntatge o darrera d'un taulell. Però això no treu que la llar com a únic horitzó acaba encongint els cervells.

El que tot això planteja és, així doncs, la crisi de tot un model d'organització del treball i de relacions entre les persones,la crisi d'una societat. Per això els homes de dreta encara estan més intranquils que els d'esquerra.

Serrallonga

Vida del Partit

CAP AL 40 ANIVERSARI DEL PSUC

El Comitè Executiu del PSUC, reunit en sessió plenària,ha pres els següents acords:

1. Celebrar el 40 aniversari de la fundació del PSUC, que es compleix el proper 23 de juliol, afirmant la política unitària del Partit tant respecte a les forces democràtiques catalanes com a les de l'Estat espanyol en el seu conjunt,i entenent que la ruptura pactada i el canvi polític que preconitzem requereixen la unitat de l'oposició.

EL MÍTING DE TERRASSA, UN EXEMPLE A SEGUIR

2. Subratllar, en aquest aniversari, el caràcter revolucionari, marxista-leninista del PSUC, la seva condició de partit nacional i internacionalista i reforçar els llaços fraternals que manté d'ençà del seu naixement amb el Partit Comunista d'Espanya.
3. Fer una crida als comitès i organitzacions del PSUC per celebrar aquest aniversari mitjançant actes públics, legals o paralegals,amb els següents objectius:
   a) Difondre què és i què vol el PSUC.
   b) Reclutar nous militants.
   c) Recaptar fons per sostenir l'activitat del Partit.
4. Felicitar el Comitè Local i tots els comunistes de Terrassa per l'organització del míting d'aniversari celebrat el dia 29 de maig, que constitueix tot un exemple per a tot el Partit.
5. Proposar al Comitè Central del PSUC la publicació d'una declaració política amb l'avinentesa del 40 aniversari.
6. Preparar un míting central commemoratiu pel dissabte 10 o pel diumenge 11 de juliol.
7. Lliurar carnets del PSUC als militants organitzats i als comunistes veterans no organitzats que desitgin renovar la seva condició de membres del PSUC.
8. Editar,en català i castellà, la conferència pronunciada per Gregori López Raimundo sota el títol "Què és i què vol el PSUC".
9. Publicar un número extra de "Treball", per tal de fer-ne una distribució massiva amb motiu del 40 aniversari.
10. Felicitar les militants del PSUC que han contribuït a l'organització de les "Jornades Catalanes de la Dona", que han d'estimular els comunistes a reforçar la lluita per l'alliberació de la dona.
11. Aprovar i difondre el comunicat signat el 29 de maig a Torí per les delegacions del PSUC i del PCI de la regió del Piemont, en el qual es ratifiquen les relacions fraternals que hi ha entre les nostres dues organitzacions.

Barcelona, 3 de juny de 1976.

COMUNICAT P.C. ITALIÀ-PSUC

Per invitació del Comitè regional piemontès del Partit Comunista d'Itàlia i de la Federació de Torí, una delegació del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha sojornat a Torí els dies 27, 28 i 29 de maig de 1976. Encapçalaven la delegació el Secretari General del PSUC, Gregori López Raimundo, i Miquel Núñez, membre de l'Executiu del PSUC i responsable del Comitè de Barcelona. Els companys catalans s'han reunit amb organitzacions del Partit a Torí i han participat en algunes manifestacions populars. Els representants del Consell i de la Junta regional i del Comú de Torí els han adreçat una calorosa salutació. Els dirigents del PSUC han fet una conferència de premsa en la qual han explicat la situació del país i la lluita que menen els comunistes espanyols, juntament amb les altres forces democràtiques, per la llibertat i la democràcia.

El bescanvi d'opinions amb una delegació del PCI -hi eren presents els companys Ugo Pecchioli i Adalberto Minucci de la Direcció, Iginio Ariemma i Angelo Oliva del Comitè Central i Renzo Gianotti, secretari de la Federació de Torí- sobre la situació política a Itàlia i a Espanya i particularment sobre l'activitat dels dos partits a Catalunya i al Piemont, ha mostrat l'ampla convergència de posicions d'ambdós partits sobre les principals qüestions que té avui davant el moviment obrer italià i espanyol i europeu-occidental. Els dos partits han tornat a confirmar el seu compromís d'acomplir, en l'esperit dels acords de Livorno, llur col.laboració fraterna en diversos camps. La delegació del PCI ha reafirmat la solidaritat activa dels comunistes italians amb els comunistes, els treballadors i el poble espanyols, amb totes les forces democràtiques en lluita per la ruptura democràtica, per l'amnistia, pel ple restabliment de les llibertats nacionals i democràtiques del poble de Catalunya i dels pobles d'Espanya.

Les dues delegacions han acordat desenvolupar les relacions de fraterna col.laboració entre el PSU de Catalunya i el Comitè regional piemontès del PCI i entre les organitzacions de Torí i de Barcelona dels dos partits.

MÉS SOBRE LA UNITAT SINDICAL

Els comunistes hem insistit repetidament, a la nostra premsa i en el treball públic, que estem per la llibertat sindical, per raons òbvies. Hom coneix, també, el nostre criteri d'anar pel camí de la unitat sindical. Ho deixàvem ben clar en el nostre darrer article a "Treball" (vegeu núm. 440), on, de més a més, abordàvem una serie de consideracions, amb caràcter general, sobre com pensem que cal encetar el camí de la unitat sindical orgànica. Tanmateix, fa poc, potser amb una intenció malsana, hom ha dit que el nostre Partit i les Comissions Obreres estan posant les bases estructurals d'una central sindical d'obediència comunista.

Enfortir CC. OO.

Els comunistes ens hem afanyat i ens afanyarem per prestar el màxim suport, i a tots els esglaons, al moviment unitari de les Comissions Obreres perquè entenem que, des de sempre, és el moviment organitzat que respon millor als interessos dels assalariats. La qual cosa també ens ha menat a formular la nostra posició quan hem cregut que en tal moment o en tal altre, per part de Comissions Obreres, s'havia errat.

Què passa, al capdavall? Pensem que per tal d'impulsar les grans mobilitzacions obreres que exigeix el moment polític i per tal de millorar les condicions de vida i de treball dels assalariats, d'una banda, i per a la conquesta de la llibertat (i dintre d'ella la unitat sindical), d'una altra, cal l'enfortiment polític i orgànic de les Comissions Obreres. Es cas que les Comissions juguin, en el pla polític i sindical, el paper que els correspon. En aquest ordre d'idees el progrés que s'ha fet és significatiu, important. Però no és menys cert que tot això tindrà més garantia, serà més eficaç, si les Comissions Obreres compten, a tot arreu, amb instàncies sòlides, sobre la base d'una autèntica representativitat. I en aquesta direcció s'encamina la idea, expressada públicament per Comissions Obreres, d'empènyer l'enfortiment de l'organització al centre de treball, als rams en els seus nivells "provincials", nacional i a tot l'Estat. No és cas, tanmateix, de contraposar l'organització al moviment, sinó que Comissions Obreres, en la present conjuntura i més enllà, organitzi més i millor el moviment i que en "tregui" les seves millors estructures.

¿Estan aquests pressupòsits en contradicció amb la unitat sindical? Es clar que no; com no ho està l'anunci, fet a la darrera roda de premsa de la Coordinadora General, d'organitzar una Assemblea, de tot l'Estat, de les Comissions Obreres i d'emetre el milió de bons com una forma de vincular els treballadors amb les Comissions Obreres. I volem insistir-hi: Assemblea, no pas Congrés; bons vinculants, no pas carnets.

L'existència de les Comissions Obreres fa que els comunistes apostem fort per la unitat sindical, que és la voluntat d'elles i dels milions de treballadors que, d'una manera o d'una altra representen. No volem pas ser falsament optimistes, però pensem que es fan certs passos unitaris que cal avaluar justament. Els acords generals davant del primer de maig, el fet de trobar-se a les anomenades "Terceres vies sindicals" i les seves resolucions finals, i els col.loquis dels diferents sindicalistes indiquen que som en una primera fase d'indubtable progrés. Però encara per damunt de tot això hi ha la pràctica sindical de lluita durant tots aquests darrers anys que, objectivament, força a marxar pel camí de la unitat orgànica. El conjunt dels treballadors, amb la seva expressió col.lectiva en la mobilització, dirà el darrer mot.

La unitat, a partir dels treballadors

No deixa de sorprendre, però, que les nostres paraules i la nostra intenció es puguin retòrcer i interpretar malament de manera deliberada. Ben mirat, no ens ha d'estranyar. Amb diferents formulacions s'intentarà de fer tot el que es pugui per trastocar la voluntat dels treballadors.

Lluny de la nostra visió pensar que la unitat es fa a partir de les Comissions Obreres, o fins i tot a partir dels comunistes. La unitat sindical es farà a partir dels treballadors i, repetim, dels acords conscients entre les forces sindicals presents. Però és clar que en aquest aspecte és una qüestió, diguem-ne, interna de Comissions Obreres el seu enfortiment organitzatiu.

¿Cal insistir més en la nostra positura? Segurament n'haurem de continuar parlant. Si més no, volem fer ara una darrera consideració: Creiem que es par la més d'unitat sindical que no pas de quina manera anem a realitzar-la i es pot realitzar ja des d'ara. Els pressupòsits que donàvem al nostre anterior article, que no pretenia pas esgotar el tema, poden ser un punt de partença per a organitzar el debat. I, pel que fa a això suggerim que, tal com ho veiem, es parla massa del debat quan allò que és fonamental és posar-nos ja a debatre.

Salvador Roig

TOTS AMB MOTOR IBÈRICA

La vaga dels treballadors de "Motor Ibèrica" continua quan escrivim i la situació ha esdevingut molt difícil i tensa. Hi ha 1.800 despatxats. Les darreres propostes de la direcció de l'empresa són despatxar definitivament tres treballadors i sancionar-ne trenta. Els obrers no accepten aquesta solució. No volen cap acomiadament. Ho han dit fins i tot al ministre Martín Villa, amb el qual s'han entrevistat.

La prolongació d'aquesta vaga és responsabilitat exclusiva de l'empresa. Manté una actitud intransigent. No hi ha diàleg per culpa seva.

Grups d'extrema-dreta, com han denunciat les Associacions de Veïns del districte IX de Barcelona, exerceixen la violència contra els vaguistes i llurs famílies. La policia no ha fet res contra aquests provocadors, i ha detingut en canvi, quatres vaguistes.

Des del dia primer de juny duescentes dones i fills de vaguistes estan tancats a la parròquia de Sant Andreu del Palomar, en suport de la vaga. Hi continuen encara quan redactem la nota. Reben queviures i tota mena d'ajut, material i moral, dels veïns de Sant Andreu i d'altres barris barcelonins.

La solidaritat amb els obrers de "Motor Ibèrica" s'estén. Les Associacions de Veïns de Barcelona han parlat amb el Governador Civil. L'Agrupació de Transport del Sindicat del Metall invita els treballadors del ram a actuar per aconseguir la readmissió de tots els despatxats. Acomiadats de 27 empreses de diferents comarques han fet pública la seva solidaritat amb els de "Motor Ibèrica" i l'exigència d'alliberament dels detinguts. Hi ha acords solidaris de treballadors de la Banca Privada, dels de "Macosa" i altres. I arriba també la solidaritat internacional. Els vaguistes han rebut un telegrama de la Unió de Treballadors de l'Automòbil i dels treballadors de "Massey Fergusson" del Canadà. També de la CFDT francesa.

Però cal un esforç més gran de tothom, assenyaladament de la classe obrera, per fer costat en tots els aspectes als de "Motor Ibèrica". Solidaritat econòmica i de combat, de pressió perquè l'empresa cedeixi. Creiem que cal plantejar l'ajut en aquesta lluita a tots els centres de treball.

«VOLEM VIURE DE LA TERRA»

20.000 pagesos es manifesten a Lleida

Mai no s'havia vist a les terres lleidatanes una manifestació pagesa amb tanta de gent com la del 25 de maig. Centenars de pancartes, moltes signades per la Unió de Pagesos, resumien el clam dels camperols.

Durant la manifestació es cridava a cor: "Pagès unit mai més serà oprimit", "Visca la Unió de Pagesos", "Dimissió representants" i "Sindicat lliure i unitari".

Quan la manifestació va arribar a la cruïlla del carrer Florejacs, la representació "oficialista", que personificaven el president de la COSA, Nadal Gaya, i el president de la UTECO, Blai Mola, va pretendre imposar als manifestants que anessin per un camí altre que el sol.licitat. La Unió de Pagesos s'hi va oposar i va reivindicar passar per les rambles de Ferran.

No és pas una qüestió banal; té molta importància. La forta pressió pagesa havia forçat a autoritzar la manifestació; llavors els "oficialistes", amb la connivència del Governador Civil, van voler fer-la transcórrer de forma reglamentada, enquadrada per pobles, amb els seus guaites i espietes, i per indrets apartats. Volien que prevalgués la tolerància "atorgada" d'en Fraga, el despòtic jo ho mano i prou, i no ho varen aconseguir.

La gent de la Unió de Pagesos, fent ús dels seus drets ciutadans, va prosseguir per la ruta de les rambles de Ferran. Amb aquest gest, pacífic i amb un ordre absolut, va palesar el seu allunyament de la línia verticalista, la seva negativa a avenir-se a qualsevol instrumentalització i, alhora, els anhels de llibertat i democràcia de la pagesia lleidatana. Els dos mil pagesos que varen fer aquest recorregut, el que estava previst d'antuvi, foren acollits amb grans aplaudiments i mostres d'entusiasme pels que ja havien arribat al Govern Civil. Un bosc de mans es va alçar, fent el signe de la victòria. Força pagesos, amb llurs pancartes, s'hi van anar afegint de mica en mica fins que es varen aplegar cap als deu mil. Malgrat que plovia a bots i barrals, van decidir de continuar la manifestació fins a la Casa Sindical. Convé que ens fixen en aquests detalls, que mostren com la gent del camp està unida malgrat els esforços que van fer els elements oficials,amb la seva maniobra, per dividir la manifestació. Els pagesos volen tots les mateixes coses i els cal lluitar plegats. La unitat, imprescindible, es va fer palesa en aquesta trobada al Govern Civil.

Tot havia anat amb un ordre perfecte. Però el van trencar les Brigades Antidisturbis de la Policia Armada que, quan la manifestació arribava ja a la Casa Sindical, llançaren contra els pagesos granades de gasos lacrimògens i bales de goma. Els camperols, xops fins al moll de l'os, resistiren l'escomesa sense fer-se enrere. Els dels primers rengles van anar per terra, amb contusions. Mentrestant, els qui havien romàs davant del Govern Civil escridassaven el governador tan fort que no deixaven sentir què deia.

Un aspecte de la manifestació de pagesos a Lleida

A la manifestació hi va anar gent del camp aragonès de la Llitera i el Ribagorça i del Baix Camp tarragoní. Heus aquí la solidaritat camperola.

Els pagesos catalans, a Lleida el 25 de maig i a Tarragona dues setmanes abans, han dit que no a la política anticamperola del govern i a la "llibertat regimentada" d'en Fraga. Lluiten per llurs reivindicacions agràries i socials, per la unitat, cada vegada més ferma i més vasta, de tota la gent del camp.

QUÈ DEIEN ALGUNES PANCARTES

Pa a quaranta, blat a deu: robatori

Com més treballem, més hi perdem

Les Garrigues víctima dels monopolis

Volem preus justos, perquè volem viure

No a la importació de carn i llet subvencionades

Volem la reforma agrària i sindicat lliure i unitari

Volem viure de la terra

per guarderies gratuïtes

Durant deu dies, vuit-centes persones (nens, educadors i pares) han estat tancades a quinze guarderies de Barcelona. Ha estat una lluita per garantir que aquesta mena d'establiments puguin continuar funcionant, la qual cosa, si no s'hi posa remei, no podrà ser perquè les guarderies no disposen de diners ni de subvencions. L'abast de la lluita de les quinze guarderies té una projecció social més vasta que les necessitats immediates, però, malgrat que aquestes són prou greus. Escoltem què diu el comunicat dels pares i educadors, fet públic després d'haver decidit, en assemblees a cada guarderia, acabar la reclusió: "La lluita iniciada ja fa temps pretén d'assolir la guarderia pública, gratuïta i al servei de la formació integral dels nens a partir de llur naixença". Una lluita per a tothom , doncs. I val a dir que ha rebut el suport i la simpatia de tothom. Durant els deu dies la gent visitava les guarderies, duia menjar, roba i altres coses,es feren manifestacions pel carrer, algunes amb cotxes que portaven rètols al.lusius.

Continuem amb el comunicat final de les guarderies.Denuncia que l'Administració no s'ha responsabilitzat de buscar solucions al problema. Que l'ha empitjorat encara en agreujar les condicions de vida de la majoria de la població. El comunicat afegeix que, amb la lluita, s'ha aconseguit encetar negociacions sobre ajuts i subvencions i fer-hi participar el Ministeri d'Educació i Ciència.

El comunicat dóna les gràcies a tots els qui s'han solidaritzat amb els tancats i, finalment, conclou:

"Com continuar ? Som conscients que els nostres objectius finals només podran ésser assolits amb una més gran intervenció de les entitats ciutadanes en la gestió de les guarderies i d'acord amb els altres sectors de l'ensenyament que tenen objectius similars als nostres."